

CHƯƠNG THỨ MƯỜI BỐN

TRÓC HỒN NHƯ Ý CÂU

Nam Cung Linh hấp tấp rời đi, bên ngoài cửa sổ tiếng hò hét nối tiếp vang lên và mỗi lúc xa dần.

Thoáng mắt, không còn dạng một tên ăn mày nào lảng vảng.

Tiểu Phi lẩm nhẩm lấy mình:

-Nam Cung Linh đáng gọi là một nhân tài, Cái bang dưới sự thống lĩnh của hắn, nhất định mỗi ngày thêm hùng mạnh ... chỉ sợ rằng thái quá hùng mạnh thôi !

Nhất Điểm Hồng buông mình xuống đất, đôi mắt ngồi nhìn quanh:

-Lưu huynh thấy gã thiếu niên đó đi thật à ?

Tiểu Phi cười ồm ồm :

-Nơi đây đâu phải chỉ có một cánh cửa sổ duy nhất đâu ?

-Chỉ đáng tiếc là gã Nam Cung Linh đó không có được nhãn lực như Đạo Soái Lưu Hương !

Một giọng nói lạnh lùng vang lên thay câu đáp cho Nhất Điểm Hồng.

Và tiếng nói vừa dứt, thiếu niên áo đen đã từ sau một bức rèm sống khác lững thững bước ra, hai chiếc võ trắng tinh đã lấm lem cát đất.

Cho đến bây giờ, Nhất Điểm Hồng mới chợt hiểu : đôi giày đen kia thiếu niên đã cố ý để ló ra. Và sau khi cởi giày đã lòn qua cửa sổ, để rồi từ mái hiên lộn trở vào một khung cửa sổ khác, ẩn sau bức màn.

Tuổi tuy còn rất trẻ, nhưng gã thiếu niên đã khéo lợi dụng nhược điểm của tâm lý con người. Gã đánh lừa Nam Cung Linh, để Nam Cung Linh lầm tưởng rằng gã trốn đi mất rồi, mà không còn nghĩ đến việc lục soát nữa !

Chậm rãi nhắc bước đến trước mặt Tiểu Phi, thiếu niên nhìn xoáy chàng một lúc và vụt hỏi:

-Gã Nam Cung Linh đó là bạn của các hạ, còn giữa tôi và các hạ vốn xưa nay chưa từng quen biết, các hạ lại giúp tôi mà không giúp hắn, là tại làm sao ?

Được người giúp cho, đã chẳng một lời cảm kích, trái lại còn tỏ ý nghi ngờ, gã thiếu niên áo đen quả là kẻ đã mang phải bệnh nghi trầm trọng.

Nhưng Tiểu Phi cũng điềm đạm trả cười:

-Tôi giúp huynh đài mà không chịu giúp hắn, chỉ vì hắn là một kẻ ăn xin quá nghèo, còn huynh đài là kẻ có tiền lắm bạc, tôi nhất định phải nịnh đôi chút vậy mà !

Thiếu niên nhìn xoi vào chàng thêm một lúc, khoé môi từ từ thoáng nở nụ cười, nhưng gã cố dần và vẫn cứ lạnh lùng:

-Dù các hạ giúp tôi, nhưng tôi không bao giờ biết cảm kích một ai.

Tiểu Phi chợt cười to lên:

-Tôi nào có giúp huynh đài chi đâu ? Vả lại người như huynh đài cần gì đến ai giúp cho chứ ? Đám người Cái bang đó, huynh đài xem họ có nhằm nhè gì !

Thiếu niên lộ sắc giận:

-Các hạ tưởng rằng ta sợ họ ?

Tiểu Phi thật thản nhiên:

-Tất nhiên là huynh đài không sợ họ rồi, sở dĩ núp sau rèm cửa là huynh đài cố ý trêu họ đấy thôi !

Da mặt thiếu niên vụt đỏ rần lên, gã bước tới vài bước, to tiếng:

-Các hạ đừng tưởng rằng giúp được ta, rồi có thể mỉa mai ta quá ...

Đang nói, thiếu vụt thét lên một tiếng và nhảy tuốt lên bàn gòn gàng.

Vì chân thiếu niên vừa dẫm phải xác một con rắn, sợ hãi đến độ thót tuốt lên bàn, cơ hồ ngã vào lòng của Tiểu Phi.

Nhìn dáng sắc của gã, Tiểu Phi cười phá lên:

-Chúng ta là đại anh hùng không sợ trời, không đất, chỉ sợ ... rắn mà thôi !

Và bây giờ chàng chợt hiểu ra : Vừa rồi thiếu niên đã phải sợ sệt chạy trốn chết như thế, chỉ vì bị bày rắn đuổi theo ở phía sau, tuyệt không phải sợ hãi vì võ công cao cường của Cái bang đệ tử.

Một con người bề ngoài xem lạnh lùng sắc đá như thế, lại đi sợ rắn hơn cả mọi vật trên đời, quả là một chuyện khiến người phải suy nghĩ.

Thiếu niên đỏ mặt chống chế:

-Đâu phải ta sợ, mà ta ... ta chỉ gồm thôi. Bất cứ vật gì mềm mềm trơn nhớt là ta đều gồm hết. Các hạ cho đó là chuyện đáng buồn cười lắm à ?

Tiểu Phi vả khế vào mặt mình:

-Phải lắm, không nên cười, tự nhiên là không nên cười ! Nữ nhân đều biết sợ rắn, tại sao nam nhân chẳng sợ rắn chứ ? Tại sao nam nhân lại sợ kém nữ nhân đi một vật ?

Câu nói của chàng đã khiến trên khuôn mặt trở lạnh của Nhất Điểm Hồng cũng phớt qua một nét cười.

Tất nhiên, da mặt của thiếu niên càng thêm đỏ rực như say nắng.

Chợt một giọng nói vang lên rờn rợn:

-Thì ra vị Đạo Soái Lưu Hương danh rền thiên hạ, chẳng những biết nói đùa mà còn biết cả nói láo nữa !

Chẳng biết từ lúc nào, Bạch Ngọc Ma nhân nhả dựa người nơi vụng cửa, nơi tay cầm thêm một chiếc túi vải màu xám xám, khônggiểu bên trong đựng vật gì ?

Thiếu niên áo đen da mặt đang đỏ rực vụt đổi thành trắng tái.

Tiểu Phi dù ngoài mặt vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng không khỏi rung động. Tuy nhiên, giọng nói chàng vẫn thật dửng dưng:

-Khi nãy ta có bảo là gã không có ở đây chẳng ? ... Ta nhớ là hình như ta không nói gì cả !

Bạch Ngọc Ma nhếch môi:

-Bang chủ của chúng ta đoán chắc gã còn ở quanh quẩn trong phòng này, nhưng vì ngại mặt Đạo Soái Lưu Hương nên tạm thời bỏ đi. Bây giờ gã đã chường mặt, các hạ ...

Thiếu niên áo đen chợt lên tiếng ngắt ngang:

-Không cần các người phải vị mặt hấn, ta với hấn chẳng liên quan gì cả !

Bạch Ngọc Ma cười gằn:

-Đã thế, người định bước ra, hay chờ chúng ta xông vào ?

Thiếu niên không kịp chờ lão nói dứt đã phóng mình lao qua cửa sổ.

Tiếng quát nạt liên đó rộ vang bên ngoài và tiến xa dần.

Tiểu Phi mím miệng thở dài:

-Các người có một vị bang chủ như Nam Cung Linh thật là một điều đại phước. Gã thiếu niên đó đắc tội với Nam Cung Linh, kể ra cũng còn vận xấu cho gã đấy !

Bạch Ngọc Ma gằn gằn:

-Đắc tội với Bạch Ngọc Ma ta, cũng vị tất là vận hên đâu !

Từ trong chiếc túi vải xám, Bạch Ngọc Ma lôi ra một thanh vũ khí hình dáng kỳ lạ và hàm hàm tiếp lời:

-Ai có phần nấy, Nam Cung Linh quen biết với các hạ, đó là việc riêng của hấn còn giữa ta và các hạ chỉ có hận thù, và đã là kẻ thù của Bạch Ngọc Ma, các hạ phải chết !

Tiểu Phi nhếch mép:

-Tại sao bao nhiêu người đều muốn ta phải chết ? Ta chết có ích gì cho các người chứ ?

Bạch Ngọc Ma cười đanh ác:

-Nhiều, nhiều lắm !

Lồng theo âm thanh, thanh vũ khí trên tay bủa ra như sét chớp.

Nhất Điểm Hồng đứng im làm kẻ bàng quang, nhìn thấy vũ khí của Bạch Ngọc Ma nửa giống câu liêm, nửa y như cù móc, chiếc cán dài dài đen ngời, nắm trong tay y hết lang nha bổng với những hàng răng ngược chớm chớm dọc theo biên, nơi chót ngọn là một chiếc quỷ trảo, có thể mở ra cụp vào tùy theo sự phát động.

Những chiếc vuốt nhọn của quỷ trảo đen nhánh ngời ngời trong ánh sáng, chứng tỏ là rất độc.

Là một kẻ từng ngang dọc khắp Trung Nguyên, Nhất Điểm Hồng từng giao thủ ngàn muôn trận đấu, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy một loại khí giới kỳ quặc như thế, càng không hiểu những diệu dụng của nó ra sao !

Tâm lý của con người võ học, nhìn thấy một món khí giới tân kỳ, y như trẻ nít ngắm nghía một món đồ chơi đồ chơi mới mẻ, vừa cảm thấy hứng thú mà cũng vừa nao nức háo kỳ.

Tất nhiên, Nhất Điểm Hồng cũng không sao thoát khỏi ngoại lệ đó, nhìn thấy qua thanh vũ khí lạ lùng, gã háo hức muốn xem những thế đặc dị của nó, cũng như háo hức chờ thưởng thức lối phá của Tiểu Phi.

Vẫn nụ cười hình như không bao giờ tắt trên môi, Tiểu Phi ung dung hỏi:

-Đem cái đồ chơi để bắt rắn đó dùng, đối phó với người à ?

Bạch Ngọc Ma cười như ma rú:

-Tróc Hồn như ý trảo của ta, chẳng những bắt rắn mà còn bắt luôn cả hồn vía người !

Bạch Ngọc Ma đánh tấkhĩa luôn bảy tám chiêu tiếp liền theo câu nói, chiêu thế quả nhiên quái dị khó ước lường.

Đang là thế điểm nhẹ nhàng, bỗng chợt biến thành như vũ bão quét ngang, đang linh động biến ảo tựa gió thoảng tựa mây vờn, chợt hùng hùng hổ hổ như rừng lay như núi đổ ...

Lão ma cái đất Cô Tô quả đã tốn một công phu khổ luyện cho môn khí giới độc đáo của mình và chiêu thế chợt cứng chợt mềm đó, thật khiến người khó mà ước lường đối phó, nếu lão ta không thể khống chế được lực trên bàn tay mình như ý, thì không làm sao thi xuất những chiêu thế đặc dị như trên.

Chiêu thế của Bạch Ngọc Ma càng đặc dị, thì thân pháp của Tiểu Phi biến đổi không ngừng, hình như chàng cố ý xem cho tận tường tất cả sự biến hóa của chiêu thức của chiếc quỷ trảo, nên nhất thời chẳng chịu ra tay phản kích.

Kể ra lòng háo võ của chàng còn mạnh hơn bất kỳ một ai, cho nên vừa nhìn thấy món vũ khí đặc biệt ấy, lòng chàng hưởng thích càng háo kỳ, so ra còn hơn cả Nhất Điểm Hồng.

Chính vì thế mà bất luận một thứ vũ khí đặc dị, cổ quái nào trên đời, chàng cơ hồ đều hiểu rõ cách phá giải cả.

Bây giờ đột nhiên gặp được chiếc “Như Ý Câu” kia, Tiểu Phi làm sao để bỏ qua trước khi chưa thấu triệt được toàn bộ chiêu thức cổ quái của nó ?

Do đó, trận đấu tuy xem ra quyết liệt, nhưng thật sự chỉ là một trận đấu đơn phương của bên công và một bên cứ tránh. Lắm lúc, Tiểu Phi còn cố ý tạo ra một vài điểm trống trải, cốt dụ cho đối phương đem hết tuyệt chiêu thi thố ra.

Cũng chính vì đó mà đã mấy lần chàng suýt nguy vì chiêu độc, cho đến Nhất Điểm Hồng bên ngoài, cũng thay chàng tháo ướm mồ hôi.

Bạch Ngọc Ma thấy mình chiếm ưu thế, tinh thần thêm phần khởi. Chiếc Như Ý Câu trên bàn tay càng tung ra những đòn sát thủ điệp điệp trùng trùng, bức dồn Tiểu Phi tháo lui từng bước một ...

Nhưng Tiểu Phi vụt nhướng mắt cười to:

-Chiêu thức Như Ý Câu của người chỉ có thế thôi à ? Dùng để bắt rắn họa nay còn được, muốn đem bắt người còn kém quá nhiều !

Bạch Ngọc Ma cười lạnh:

-Chiêu thức Như ý trảo của lão phu còn nhiều, suốt đời người cũng đừng hòng xem hết !

Hiển nhiên là lão nhìn thấu được tâm ý của Tiểu Phi, trước khi chưa xem được hết toàn bộ võ công của lão, nhất định là Tiểu Phi chưa chịu ra tay.

Đối phương không ra tay, lão càng dễ dàng phát huy tận lượng chiêu thức của mình, hưởng hồ, trên chiếc Như ý trảo của lão vẫn còn một đòn sát thủ lợi hại, cho tới bây giờ lão chưa có dịp thi xuất.

Cái dịp đó, chính là cố làm sao dồn cho đối phương vào tuyệt địa như vậy, đòn sát thủ tung ra mới nắm được hiệu quả trọn vẹn ! Tiểu Phi chỉ còn cách xuôi tay chịu chết mà vô phương tránh né !

Tiểu Phi biết rõ thâm ý của lão, nhưng vẫn cứ cười lạnh, khiêu khích:

-Ta nhắm người chỉ võ vẽ được bao nhiêu tài nghệ đó là cùng còn gì nữa mà khoe khoang ?

Vừa nói chàng vừa cố ý lui sát đến góc tường, một tử địa của kẻ giao tranh trên trận tuyến.

Đảm lược của chàng kể ra thật là quá lớn, dám đem sinh mạng mình ra để làm một canh bài, và canh bài ấy chỉ để được xem tuyệt chiêu cuối cùng của đối thủ !

Đúng là một canh bài thật to mà cũng thật là mạo hiểm. Nhất Điểm Hồng quả không ngờ trong đời lại có người lấy sự mạo hiểm làm trò đùa hứng thú cho cuộc sống, một trò đùa không biết là dại hay là khôn ?

Câu cá tuy là trò giải trí của người thông minh, nhưng nếu đem mạng sống của mình làm mồi để câu cá, thì chẳng khác nào cá đang câu người.

Tiểu Phi chờ Bạch Ngọc Ma mắc câu thì chính Bạch Ngọc Ma cũng đang đợi chàng mồi lấy mồi, đợi chàng tự chui vào đất chết. Và lão vụt nhếch môi cười nham hiểm:

-Sát thủ của lão phu, sau khi người xem xong người đừng hòng sống sót !

Trong thoáng mắt lão lại công ra bảy chiêu, đợi cho Tiểu Phi tràn mình tránh qua, ngọn roi Như ý trảo vụt nhắm vào giữa ngực thốc tới.

Tiểu Phi vội rụt người lui ra sau thêm một bước. Với khoảng cách đó, chàng thảm ước lượng tầm trảo lực của đối phương không còn làm sao đâm trúng mình được, Tiểu Phi bật cười cất tiếng:

-Nếu người chưa chịu ...

Lời chưa kịp trọn, một tiếng soạt chọt vang lên, chiếc vuốt quỷ đen nhánh trên chót đầu Như Ý Trảo vụt tách rời ra và lao thẳng đến ngực chàng.

Tiểu Phi thật không sao ngờ được trong cán của chiếc Như ý trảo đó lại có gấn lò xo. Và Bạch Ngọc Ma chỉ cần ấn nhẹ vào cơ bấm chỗ tay cầm, chiếc vuốt quỷ lập tức được bung thẳng với tốc độ phi thường.

Trên vuốt quỷ lại lủng lẳng theo một dây xích dài độ bốn thước, chiếc Như Ý Trảo đang từ ba thước sáu vụt dài nhằng ra bảy thước có dư.

Lưng Tiểu Phi đã dựa sát vào mặt tường, có muốn lui Tiểu Phi cũng chẳng còn đất để lui thêm. Chàng thừa hiểu rằng, chỉ cần bị chiếc vuốt đó quẹt sơ một đường rớm máu, cũng đủ làm chàng ngã ra tức tởm vì chất độc tẩm bên trên.

Bằng vào võ công của Nhất Điểm Hồng đứng lược trận bên ngoài, tất nhiên nhìn thấy phải rõ ràng hơn người trong trận, đòn sát thủ lợi hại của Bạch Ngọc Ma đã làm Nhất Điểm Hồng phải lắc đầu thở dài.

Vì vị trí của Tiểu Phi lúc bấy giờ đã không thể lùi mà cũng không thể tránh.

Giá như trên vuốt quỷ đó không có chất độc, Tiểu Phi may ra có thể dùng thủ pháp “Phân Quang Tróc Ảnh” chụp lấy chiếc vuốt, nhưng trên chiếc vuốt rõ ràng có chất cực độc, độc đến độ không dám chạm tay lên.

Đúng là kẻ cá đang sắp hiến mình vào bụng cá !

Tất nhiên, Tiểu Phi không tránh khỏi giạt mình kinh mang, nhưng tuy sợ mà chẳng loạn và trong giây phút của cái chết và sự sống cách nhau qua đường tơ mong manh đó, Tiểu Phi đã tìm ra một lối gỡ đòn nhiệm màu ...

Chỉ thấy đầu vai chàng thoáng nhích động, trong tay đã thêm một vật tròn tròn, vừa vịn nắm chiếc vuốt quỷ vừa mổ đến lồng ngực, Tiểu Phi lập tức ấn ngay vật đó vào trong vuốt.

Một tiếng cạch theo đấy vang lên, chiếc vuốt quỷ được khép chặt lại và rút nhanh trở về. Và lưng lảng dính cứng trong chiếc vuốt quỷ là ... một bức họa được cuộn tròn.

Đã là một Đạo Soái, tất nhiên thủ pháp của Tiểu Phi nhanh diệu ít ai bằng, dù lấy vật trong túi áo kẻ khác cũng dễ như trở bàn tay, huống hồ là vật chính trong túi mình !

Chính nhờ cái thủ pháp nhanh lẹ chuyên luyện đó, chàng mới có thể kịp thời rút bức họa ra nhét vào vuốt quỷ. Nếu đổi vào kẻ khác, với tốc độ của cái chụp hơn cả điện chớp kia thì bức họa chưa kịp lấy ra, ngọn trảo đã cắm sâu vào lồng ngực rồi !

Tuy rằng bức họa rất quan trọng, nhưng trong cơn nguy cấp của tính mạng, dù cho một vật quý trọng thế nào cũng có thể vứt bỏ hết, để đổi cho kỳ được lại sự sống !

Bạch Ngọc Ma quả không ngờ đối phương lại còn một đòn lạ như thế. Thế công cuối cùng trở thành vô hiệu, lão ma biến sắc vội tháo lui ngoài bảy bước, đề phòng Tiểu Phi thừa hư xông tới phản kích.

Nhưng Tiểu Phi chỉ mỉm cười đứng im:

-Tuy người cố ý giết A Tư, nhưng ta lại không hứng để giết người, ta đã thưởng thức trọn vẹn, hãy trả vật trên vuốt quỷ lại cho ta, rồi rút đi ngay !

Tuy chưa biết vật dính trên vũ khí của mình là vật gì, nhưng đã là vật được giấu kín trong người của Đạo Soái Lưu Hương, nhất định không phải là đồ tầm thường.

Câu nói của Tiểu Phi càng gợi thêm lão một ý niệm hoài nghi, Bạch Ngọc Ma cất tiếng cười hiểm ác:

-Trả cuộn giấy này lại cho người à ? Đừng nằm mộng !

Tiểu Phi cười châm chọc:

-Vuốt quỷ để bắt hồn, lại đi chụp cuộn giấy rách, chưa đủ ê mặt hay sao ?

Bạch Ngọc Ma trả miếng ngay:

-Nếu là cuộn giấy rách, tại sao người lại đòi ?

Tiểu Phi hơi rúng động, không ngờ đối phương cũng là con cáo già gian hoạt, nhưng ngoài mặt chàng vẫn một vẻ thản nhiên:

-À ... nếu như người muốn, ta biểu cho người để dành chậm nước mắt và ... lau nước mũi vậy !

Bạch Ngọc Ma cười âm thầm:

-Sợ rằng kẻ chậm nước mắt hiện tại lại là chính là người.

Lão lui lại phía sau hai bước, lấy cuộn giấy xuống và mở ra xem.

Nhưng vừa thoáng nhìn qua, sắc mặt lão lộ vẻ ngạc nhiên khác thường rồi vụt cười lên sằng sặc.

Tiểu Phi hết sức lạ lùng, vội hỏi:

-Người cười gì thế ?

Bạch Ngọc Ma càng ngửa cổ cười to:

-người giấu bức họa của vợ lão Nhậm Từ ở trong mình chi thế ? Xem tuổi người còn quá trẻ, không lẽ cũng thăm tương tư bà vợ của lão họ Nhậm ?

Tiểu Phi nghe như một tiếng sét, một tiếng sét sững sốt và vui mừng vừa nổ lên giữa đỉnh đầu mình.

Cái manh mối ,à chàng đang ráng tìm tòi, bỗng đứng lại được y như từ trên trời rớt xuống !

Chàng buột miệng kêu lên:

-Thì ra Thu Linh Tố đã gá thân với vị Bang chủ Cái bang năm xưa. Quả đúng là địa vị cao quý, thình danh hiển hách, so với bọn Tây Môn Thiên vượt hơn ... hơn nhiều !

Nhìn dáng sắc khác thường của chàng, Bạch Ngọc Ma không đành được lạ lùng:

-Thu Linh Tố ? Mà Thu Linh Tố là ai ?

Tiểu Phi lại càng sững sốt:

-Thì vừa rồi chẳng phải người đã nói nàng ta là vợ của cựu bang chủ Nhậm Từ đó sao ?

Bạch Ngọc Ma cười lạt:

-Vợ của lão Nhậm Từ họ Điệp, tên là Điệp Thục Trinh ...

Tiểu Phi lại kêu lên thất thanh:

-Còn người trên bức họa này ?

Bạch Ngọc Ma ngắt ngang:

-Thì người trên bức họa là Điệp Thục Trinh chứ ai, người cất giấu bức tượng bà ta, chẳng lẽ lại không rõ tên họ của bà ?

Tiểu Phi bàng hoàng lắm lắm :

-Thảo nào trên giang hồ không một ai biết rõ nỗi hạ lạc của Thu Linh Tố, thì ra nàng đã đổi họ sửa tên sau khi gả thân cùng Nhậm bang chủ ... Hừ ! Thịnh danh của mỹ nữ này khi xưa xấu xa, nếu như muốn lấy được tám chồng trong hàng nhân vật võ lâm hiển hách, tất phải đổi họ sửa tên, điều đó đáng lý ta phải sớm nghĩ ra mới phải !

Bạch Ngọc Ma trừng to mắt quát:

-Đối với Nhậm lão đầu, nếu người muốn chửi, cứ tha hồ chửi rửa lão ta bằng đủ mọi danh từ xấu xa nào cũng được. Nhưng vợ của lão là một người đàn bà hiền thực đoan trang, khoan hòa với tất cả mọi người, cho đến Bạch Ngọc Ma ta cũng phải ít nhiều khâm phục, nếu người đối với bà dám buông lời bất kính, toàn thể đệ tử Cái bang từ trên chí dưới, sẽ không một ai buông tha cho người !

Tiểu Phi đoán là Thu Linh Tố sau khi lấy chồng, có lẽ đã dốc tâm cải hối, lập lại cuộc đời, và đối với hạng người như thế, Tiểu Phi xưa nay rất là ngại phục.

Do đó, chàng không muốn khơi lên những gì xấu xa đã qua của nàng, chỉ hỏi:

-Vị Nhậm phu nhân đó hiện giờ ở đâu ?

Bạch Ngọc Ma cười nhạt:

-Thấy sắc là híp cả mắt, người đúng là kẻ chẳng tốt. Nghe người ta góa định nhào vô đó chẳng ? Người ta là hạng đàn bà rất mực tiết trinh, người đừng hòng chấm mút gì được mà xôm xôm hỏi tới !

Tiểu Phi chớp mắt:

-Nhậm Từ đuổi người ra khỏi Cái bang, hại người trốn chui trốn nhủi suốt mười mấy năm gần như không còn ngày nào thung dung tự tại, người không hận lão à ?

Bạch Ngọc Ma hậm hực đáp :

-Lão đã chết rồi, có hận cũng chẳng làm gì !

Tiểu Phi nói thật chậm:

-Tuy lão đã chết, nhưng vợ của lão vẫn còn sống !

Bạch Ngọc Ma nhìn trừng trừng lấy Tiểu Phi, tay mằm mằm nhổ lấy một sợi râu dưới chiếc cằm hàu như bị trụi lủi vì đã bị lão nhổ đi gần hết:

-Câu nói của mi tuy đáng ghét, nhưng lại rất hợp ý ta !

Tiểu Phi cười đáp lại:

-Đối với hạng người nào, nên dùng lời lẽ đó. Cái đạo lý trên ta jết sức tận tường!

Bạch Ngọc Ma cười sằng sặc:

-Chả trách mà mọi người đều kháo nhau Đạo Soái Lưu Hương là một tên đạo tặc đáng yêu hơn đáng ghét, cho đến ta ... hiện giờ cũng dần dần cảm thấy thích người!

Tiểu Phi hỏi tới:

-Vậy thì, vợ của lão hiện giờ ở đâu ?

Bạch Ngọc Ma lắc đầu:

-Đáng tiếc là ta cũng chẳng biết !

Tiểu Phi thất vọng đứng thừ ra một lúc lâu mới nói :

-Xin tạm biệt !

Dứt lời chàng vòng tay quày quả bước đi ngay.

Bạch Ngọc Ma liền gọi lại:

-Tuy ta không biết, nhưng có người lại biết !

Tiểu Phi dừng ngay bước:

-Ai ?

Bạch Ngọc Ma không đáp, hỏi lại:

-Chẳng lẽ người nghĩ chẳng ra ?

Tiểu Phi thở dài:

-Có thể là Nam Cung Linh sẵn sàng cho ta biết nhưng hiện giờ, chắc là không !

Bạch Ngọc Ma cười bí mật:

-Người ta có ngọc, người lại thò tay không ra xin, tất nhiên là không ai cho người, nhưng nếu dùng một viên trân châu ngọc thúy khác quý giá hơn để đổi, không lẽ lại không được ?

Tiểu Phi nhú mày:

-Vậy viên ngọc phỉ thúy của ta là thứ gì ?

Bạch Ngọc Ma đáp từng tiếng một:

-Lai lịch của thiếu niên áo đen nọ !

Tiểu Phi theo sát Bạch Ngọc Ma, Nhất Điểm Hồng bám sát Tiểu Phi, ba người như ba chiếc bóng mờ lướt đi vùn vụt trên mái ngói.

Màu trời đã rất khuya, bốn bề không còn thấy một ánh đèn.

Bạch Ngọc Ma vừa lướt đi vừa trầm giọng bảo:

-Lưu Hương, đây là người tự ý theo ta, chứ không phải ta đưa người đi đâu nhé !

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Điều đó ta hiểu rồi !

Bạch Ngọc Ma nói tiếp:

-Người biết được càng hay !

Tiểu Phi nhại đúng lại lời của Bạch Ngọc Ma:

-Nhất Điểm Hồng đây là người tự ý theo ta, chứ không phải ta đưa người đi đấy nhé !

Nhưng sau lưng không một tiếng trả lời.

Tiểu Phi ngạc nhiên quay lại ...

Nhất Điểm Hồng đã đi mất tự lúc nào. Tiểu Phi không khỏi cau mày lắm bầm:

-Lúc không muốn gã đến, gã lại một hai đến. Lúc muốn gã đừng đi gã một hai cũng đi. Ai làm bạn với con người như gã, thật là nhục đầu !

Bạch Ngọc Ma vụt nói:

-Căn nhà có ánh đèn phía trước là Hương đường của Cái bang, một trọng địa đối với kẻ bên ngoài. Bây giờ ta phải đi đây, người đừng theo ta, nếu như người cũng tìm đến nơi đó, ta không có trách nhiệm gì cả với hành động của người, bắt đầu ngay từ phút này !

Tiểu Phi cười đáp:

-Kể như ta không hề gặp người, người muốn đi đâu tùy ý ta không cần biết đến !

-Tốt lắm !

Bạch Ngọc Ma dứt lời liền khom mình nhảy xuống.

Từ trong bóng tối liền có tiếng quát lên:

-Lên trời xuống đất !

Tiếng của Bạch Ngọc Ma đáp lại:

-Xin cơm đừng đến đây !

Và giọng của lão vụt thấp xuống:

-Tên tiểu tử đó thế nào ?

-Trong đại sảnh !

Bạch Ngọc Ma lại hỏi:

-Bang chủ kèm chế được hấn à ?

Giọng người nọ đáp:

-Hình như gã tự đến, còn đường hoàng tìm ghế ngồi, chẳng hiểu bang chủ tại sao đổi thái độ, đối với gã có vẻ nhã nhặn lắm.

oOo